

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká pošta, s. p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1, týkající se podání ze dne 28. 2. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 5. 2013, č. j. 10 Na 18/2013 - 18 o odmítnutí podání,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce učinil u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) podání datované dnem 28. 2. 2013, kterým se domáhal vydání rozsudku, aby bylo určeno, že „pokyny a hrozby“ ze strany pracovníků České pošty ze dne 31. 12. 2012 byly neopodstatněné a projevem libovůle, tedy nezákonné. Usnesením ze dne 15. 3. 2013 č. j. 10 Na 18/2013 - 2 byl vyzván k odstranění vad tohoto podání. Dne 26. 3. 2013 bylo krajskému soudu doručeno podání žalobce, jehož obsahem bylo sdělení, že žalobce nerozumí tomuto usnesení a žádá o ustanovení zástupce se schopností komunikovat písemně. Naprostý nedostatek finančních prostředků měl být, dle sdělení žalobce, doložen aktuálním čestným prohlášením, jež však součástí tohoto podání nebylo. Žalobce byl, s ohledem na svou žádost o ustanovení zástupce, krajským soudem vyzván k předložení potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, a to ve lhůtě jednoho týdne od doručení výzvy. Výzva mu byla doručena dne 3. 4. 2013, lhůta pro předložení požadovaného formuláře tak žadateli uplynula dne 10. 4. 2013. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce požadovaný formulář soudu nedoložil, byla jeho žádost o ustanovení zástupce pro toto řízení zamítnuta usnesením krajského soudu ze dne 16. 4. 2013 č. j. 10 Na 18/2013 - 11; usnesení nabylo právní moci dne 23. 4. 2013. Žalobce vady podání ze dne 28. 2. 2013 žádným způsobem neodstranil, pročež krajský soud usnesením ze dne 13. 5. 2013 č. j. 10 Na 18/2013 - 18 jeho podání odmítl.

[2] Proti usnesení krajského soudu ze dne 13. 5. 2013 č. j. 10 Na 18/2013 - 18 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jíž se domáhá jeho zrušení. V ní způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu krajského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu krajského soudu.

[3] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva

(viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se vedení snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[4] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 29. 5. 2013 celkem 765 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je seriozita a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[5] Stěžovatel vytkl krajskému soudu především nesprávný postup v řízení, neuvedl však námitky, kterými by se snažil vyvrátit rozhodný závěr krajského soudu, že podání muselo být pro neodstranění jeho vad vytknutých krajským soudem odmítnuto. Navíc podání stěžovatele nebylo zjevně na první pohled návrhem způsobitelným k zahájení řízení ve správním soudnictví, protože žalovaná není pasivně legitimována. Nejvyšší správní soud se již v rozsudku ze dne 6. května 2011 č. j. 8 As 70/2010 - 156 ztotožnil s názorem krajského soudu, že žalovaná nevystupuje při doručování písemností jako správní orgán a svým postupem vrchnostensky nezasahuje do veřejných subjektivních práv žalobce. Krajský soud tudíž správně uzavřel, že se stěžovatel nedomáhal ochrany svých veřejných subjektivních práv (*a contrario* § 2 s. ř. s.), a proto nebyla dána pravomoc soudu ve správním soudnictví rozhodnout o jeho podání. Nebylo možné dospět ani k závěru, že by byla dána pravomoc soudů k rozhodnutí o tomto podání ani v občanském soudním řízení, proto krajský soud nemusel postupovat ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud proto bez jakýchkoliv pochybností postupoval v souladu se zákonem, pokud podání stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky prima facie nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. 10. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[7] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[8] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či usnesení ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[9] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010 č. j. 4 As 38/2010 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr prošel testem ústavnosti u Ústavního soudu a obstál (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[11] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu